

Pytanie prejudycjalne

Czy grunt rolny stanowi trwały użytek zielony w rozumieniu art. 2 pkt 2 rozporządzenia ⁽¹⁾, jeżeli aktualnie i od co najmniej pięciu lat jest wykorzystywany pod uprawę traw lub innych upraw zielnych, ale grunt ten w tym okresie nie jest orany i zamiast dotychczasowych upraw zielnych (tutaj: trawy koniczynowej) prowadzone są inne uprawy zielne (tutaj: trawa polowa), czy też chodzi w tych przypadkach o plodozmian, który wyklucza powstanie trwałego użytku zielonego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającego wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników; Dz.U. L 141, s. 18

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Central Administrativo Norte (Portugalia) w dniu 4 lutego 2013 r. — Marina da Conceição Pacheco Almeida przeciwko Fundo de Garantia Salarial, IP, Instituto da Segurança Social, IP

(Sprawa C-57/13)

(2013/C 108/35)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Central Administrativo Norte.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Marina da Conceição Pacheco Almeida.

Strona pozwana: Fundo de Garantia Salarial, IP, Instituto da Segurança Social, IP.

Pytania prejudycjalne

Czy w konkretnej dziedzinie gwarantowanych roszczeń pracowniczych w przypadku niewypłacalności pracodawcy prawo Unii, a w szczególności art. 4 i 10 dyrektywy 80/987/EWG ⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się ono przepisowi prawa krajowego gwarantującemu jedynie roszczenia, które stały się wymagalne jedynie na sześć miesięcy przed wniesieniem wniosku o ogłoszenie upadłości pracodawcy, nawet wówczas, gdy pracownik wystąpił przeciwko niemu do sądu pracy w celu sądowego ustalenia dłużnej kwoty i jej przymusowej windykacji?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. L 283, s. 23).

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2013 r. — Parlament Europejski przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-65/13)

(2013/C 108/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: A. Tamás i J. Rodrigues, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji z dnia 26 listopada 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 odnośnie do kojarzenia ofert zatrudnienia i wniosków o zatrudnienie oraz ich równoważenia oraz ponownego ustanowienia EURES;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności Parlament Europejski podnosi jeden tylko zarzut dotyczący naruszenia art. 38 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 ⁽¹⁾. Wydając zaskarżoną decyzję, Komisja nadużyła bowiem uprawnień przyznanych jej przez ustawodawcę Unii.

W istocie art. 38 wspomnianego rozporządzenia przyznaje Komisji wyłącznie uprawnienia wykonawcze, których granice wynikają z art. 291 TFUE. Zdaniem Parlamentu postanowienie to należy interpretować w ten sposób, że nie zezwala ono na wydawanie aktów o zasięgu generalnym, które uzupełniałyby niektóre, inne niż istotne, elementy aktu ustawodawczego. Jedynie akty ustawodawcze lub akty delegowane w rozumieniu art. 290 TFUE mogą uzupełniać inne niż istotne elementy aktu podstawowego.

Tymczasem akt wydany przez Komisję, mający charakter aktu wykonawczego w rozumieniu art. 291 TFUE, uzupełnia także niektóre, inne niż istotne, elementy rozporządzenia (UE) nr 492/2011. W rezultacie Parlament uważa, że gdyby uzupełnienie innych niż istotne elementów rozporządzenia (UE) nr 492/2011 było konieczne, Komisja powinna była, w braku uprawnienia do wydania aktu delegowanego w rozumieniu art. 290 TFUE, przedstawić ustawodawcy wniosek legislacyjny, który uzupełniałby lub zmieniał akt podstawowy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. L 141, s. 1).